

mener jeg, at man er kommen et Skridt henimod at opnaa Betryggelse for de Redstaber, der nu i Grunden ikke have nogen Bestyttelse, da enhver Fisser jo kan undskyld sig med, at han ved ikke, hvad de Mærker betyde, naar de ikke ere saa tydelige, at han kan se, der staar et Redstap og i hvilken Retning det staar. Under de nuværende Forhold have de faststaaende Redstaber faktisk ikke nogen Bestyttelse lige over for de bevægelige. Endvidere er der den Bestemmelse, at ethvert Fiskefartøj her i Landet skal være indregistreret og forsynet med Certifikat og Mærke, og det sker paa Statens Bekostning. Det er aldeles nødvendigt for at kunne føre en betryggende Kontrol med Overholdelsen af Lovreglerne. Endvidere skal jeg nævne § 4. Det er en meget god Bestemmelse, der er optagen, og som man har savnet tidligere, nemlig, hvornaar Bundgarnspladsen skal anses for lovlig indtaget. Det var tidligere ligefrem Genstand for Kappes- strid mellem Fiskerne, hvem der kom først, fordi det er et meget indbringende Fiskeri, men kræver tillige store Udlæg, og Redstaberne kunne hovedsagelig kun anvendes paa det Sted af Kysten, hvortil de ere bestemte. Det er derfor meget uheldigt, at Fiskeren, naar han har anskaffet sig det Redstap det ene Aar, saa uden videre skal fortrænges fra sit Fiskeri det næste Aar. Derimod anser jeg det for at være en meget stor Mangel ved det foreliggende Lovforslag, at § 6 stadig er saa vag. Den er bibeholdt i Overensstemmelse med Loven af 1888. § 6 udtaler, at Retten til Fiskeri med Målegaarde eller Målestader tilkommer udelukkende Ejeren af Kysten, enhver ud for sin Grund, medmindre andre ifølge særlig Adkomst maatte have erhvervet Ret i saa Henseende. Men ethvert Slags Fiskeri ud for Kysten af andre, ogsaa Fiskere med fritstaaende Måleruser, er tilladt, naar det ikke udøves i saadan Nærhed af de i Forbindelse med Målegaarde eller Målestader udsatte Måleruser, at det skader Fiskeriet med disse. Det er en meget vag Bestemmelse. Den vil give og har givet Anledning til Retstrætter, hvilket er meget uheldigt, og den har givet Anledning til, at Fiskere med lovlige Redstaber ere blevne fortrængte fra disse Målegaarde, fordi Loven ikke siger noget om, hvor nær disse Redstaber maa komme Målegaarden og de i Forbindelse med denne udsatte Måleruser, for at de kunne siges at skade disse. Grundejerens Målegaardsret er selvfølgelig ubestridelig saa langt ud fra Land, som Bælsæt kan benyttes, men naar vedkommende ikke vil eller ikke kan benytte denne Ret i sin fulde Udstrækning, saa fore-

kommer det mig dog, at der bør gives andre en bestemt Udgang til at benytte Måleruser saa nær disse Redstaber, som det er muligt at komme dem uden at skade Fiskeriet. Regeringen har tidligere været opmærksom paa det uheldige i, at der ikke var fastslaaet nogen bestemt Afstand, men den er meget tilbage for at gaa ind paa disse Forhold, uvidt af hvilken Grund. Jeg tror, der maa kunne fastsættes en bestemt Afstand — den være nu saa eller saa — for at Fiskerne kunne vide, hvor den enes Ret holder op, og hvor den andens begynder, thi enhver Ret maa dog have en Begrænsning. I 1868 forelagde Regeringen et Fiskerilovforslag, hvis § 2 fastsatte, at Retten til Fiskeri med faste Redstaber — altsaa herunder ogsaa indbefattet Målefiskeriet — forbeholdes Kystejeren indtil 100 Favne fra Land, og desuden siges der, at intet løst eller fast Redstap maa sættes nærmere end 100 Favne fra et paa synlig Maade afmærket fast Fiskeriredstap. Vi havde altsaa her en saadan Afstandsbestemmelse, og det er beklageligt, at vi ikke den Gang naaede til at saa noget slaaet fast i denne Retning. Det er hændt her paa Kystenovre ved Treldenæs, at man har villet fortrænge Torfkeruser, der stod 100 Favne uden for Måleruserne, hvilket der jo egentlig ingen Mening er i, da Torfkeruserne have saa store Måster, at enhver Mål kan gaa igennem; det kan vel derfor ikke forlanges med Billighed, at et saadant Redstap skal vige for Måleredstabet.

Hvis man vil studere disse Forhold om Målegaardsretten, tror jeg man vil erkende, at denne Ret i sin Tid kun er givet Grundejerne med det Forbehold, at de maa benytte den saa langt ud i Søen, som Redstaberne kunne røgtes fra Land; længere ud regnede man ikke i gamle Dage, at Grundejernes Forret — den kunde jo heller ikke kaldes nogen udelukkende Ret — til Fiskeriet gif. Det var endog, indtil Fiskeriet blev fri Kæring, forment enhver at fiske fra Baad, naar han ikke var Sømand; derved vare altsaa Grundejeren forhindrede i at røgte Fiskeriredstaber, der laa saa langt ude, at han maatte benytte Baad for at naa dem, medmindre han var Sømand. Grundejerens Ret gif altsaa ikke længere, end han kunde vade ud, eller han kunde gaa ud over en Bro eller Plank, der var lagt ud over Målegaarden. Jeg tror saaledes, det maa være meget let at komme ind paa en retfærdig Begrænsning af denne Målegaardsret, og den er i alle Tilfælde høist nødvendig, for at ikke en væsentlig Part af Målefiskeriet, der i økonomisk Henseende spiller en saa stor